

Arrest

nr. 346 251 van 6 mei 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Gautier DE WACHTER
Overwinningsstraat 71/A
1060 SINT-GILLIS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 15 december 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 14 november 2025 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat G. DE WACHTER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 1 november 2025 wordt verzoekende partij staande gehouden door de diensten van Politiezone Brussel Hoofdstad.

1.2 Op 14 november 2025 wordt verzoekende partij opnieuw staande gehouden door de diensten van Politiezone Grimbergen.

1.3 Op dezelfde dag besluit verwerende partij een bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Deze beslissing wordt afzonderlijk bestreden in de procedure bekend onder het rolnummer 354 500.

1.4 Op dezelfde dag wordt aan verzoekende partij een inreisverbod ter kennis gegeven (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing welke als volgt wordt gemotiveerd:

“Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam : C. (...)

voornaam : Y. (...)

*geboortedatum : (...2005
geboorteplaats : /
nationaliteit : Algerije*

Alias: Ch. Y. (...), 18.07.2008, Algerije

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 14.11.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone Grimbergen op 14.11.2025, werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van diefstal uit voertuig.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

1.5 Op 15 december 2025 legt verzoekende partij een verzoekschrift neer ter griffie houdende een vordering tot nietigverklaring.

2. Over de rechtspleging

2.1 Artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad stelt vast dat verwerende partij op 23 december 2025 een nota met opmerkingen heeft ingediend.

2.2 Verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

2.3 Partijen werden gehoord op de zitting van 27 maart 2026.

2.4 Wanneer de Raad met toepassing van artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet uitspraak doet als annulatierechter, is zijn jurisdictionele toetsing in beginsel beperkt tot de aangevoerde middelen. De Raad vermag ambtshalve geen middelen op te werpen die niet van openbare orde zijn.

3. Voor wat de vordering tot nietigverklaring betreft

3.1 In haar enige middel voert verzoekende partij de schending aan van de rechten van verdediging als algemeen rechtsbeginsel, van het hoorrecht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Dit middel zet zij als volgt uiteen:

“Eerste en enig middel: Schending van de rechten van verdediging als algemeen rechtsbeginsel evenals het hoorrecht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur

2.4. Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 30 en 34). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Toepassing in concreto

2.6. Zoals supra reeds aangehaald werd verzoeker op datum van 14 november 2025 om 05u10 aangetroffen in een voertuig te Grimbergen, Vilvoordsesteenweg 408 en vervolgens aangehouden door de politiediensten.

Vervolgens werd verzoeker door de politiediensten verhoord. Dit verhoor nam een aanvang op 14 november 2025 om 12u30 en eindigde vervolgens om 13u07 (stuk 3).

Tijdens het verhoor door de politiediensten werd verzoeker bijgestaan door een tolk Arabisch-Nederlands en een raadsman.

Zelfs voordat het verhoor volledig was afgelopen ontving verzoeker eveneens de bestreden beslissing en werd hem dit document op het politiekantoor voorgelegd ter ondertekening om 12u54.

Dit betekent dat de verwerende partij de bestreden beslissing noodzakelijkerwijze heeft opgemaakt tussen het moment van arrestatie, zijnde 05u10, en het verhoor van verzoeker door de politiediensten om 12u30.

Verzoeker werd dan ook niet apart door de verwerende partij gehoord voorafgaandelijk aan de bestreden beslissing. Dit was immers onmogelijk aangezien verzoeker van diens vrijheid was beroofd en reeds na enkele uren werd verhoord door de politiediensten. Zo heeft verzoeker geen vragenlijst ingevuld ten behoeve van verwerende partij, werd hij niet afzonderlijk gehoord door de verwerende partij en werd er bij hem door de verwerende partij niet gepeild naar diens levensomstandigheden, gezinsleven, medische toestand,...

2.7. In de bestreden beslissing stelt verwerende partij nochtans wel het volgende als motivering van de bestreden beslissing:

“Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.”

Verwerende partij heeft verzoeker evenwel nooit gehoord voordat de bestreden beslissing werd genomen. De bestreden beslissing werd immers reeds opgemaakt voordat verzoeker werd verhoord door de politiediensten. Verwerende partij heeft verzoeker evenmin voorafgaandelijk afzonderlijk gehoord en met het verhoor door de politiediensten heeft verwerende partij geen enkele rekening gehouden.

De zogenaamde 'verklaringen' dewelke verzoeker zou hebben afgelegd zijn dan ook incorrect. Op geen enkel moment heeft verzoeker ten aanzien van verwerende partij te kennen gegeven geen gezinsleven te hebben in België en geen medische problemen te hebben.

2.8. Verwerende partij heeft overigens evenmin gewacht op het verhoor door de politiediensten om de verklaringen vanwege verzoeker ten aanzien van de politiediensten mee in overweging te nemen bij het nemen van de bestreden beslissing. Het verhoor van verzoeker was zelfs nog niet afgelopen toen aan verzoeker de bestreden beslissing werd voorgelegd ter ondertekening. De 'weigerings om te tekenen' werd immers geacteerd om 12u54, terwijl het verhoor slechts een einde nam om 13u07 (zie stukken 1 en 3).

In de bestreden beslissing wordt er dan ook logischerwijze niet verwezen naar het verhoor van verzoeker door de politiediensten als één van de overwegingen dewelke hebben geleid tot de bestreden beslissing.

Het verhoor door de politiediensten zou in ieder geval niet dienstig zijn voor wat betreft de voorbereiding van de bestreden beslissing, aangezien er door de politiediensten niet werd gepeild naar diens gezinsleven, diens medische toestand noch naar enige relevante aspecten voor wat betreft de verwerende partij (stuk 3).

2.9. De Raad van State heeft recent het volgende geoordeeld met betrekking tot het hoorrecht en de hiermee gepaard gaande rechten van verdediging (RvS n° 259.980, 3 juni 2024, stuk 4):

« En ce qui concerne le droit d'être entendu qui fait « partie intégrante du respect des droits de la défense, principe général du droit de l'Union », la jurisprudence de la Cour de justice de l'Union européenne (arrêt B., C-249/13, du 11 décembre 2014, ECLI:EU:C:2014:2431 ; arrêt M., C-166/13, du 5 novembre 2014, ECLI:EU:C:2014:2336) est actuellement fixée, notamment, en ce sens que le droit d'être entendu est respecté, si lors de l'adoption d'une décision de retour, ou un ordre de quitter le territoire, l'étranger a été en mesure de faire valoir, au préalable et de manière utile et effective, à un moment donné de la procédure administrative, les éléments qu'il estimait pertinents au sujet de l'irrégularité de son séjour et les motifs pouvant justifier, en vertu du droit national, que l'administration compétente s'abstienne éventuellement de prendre une décision de retour.

La règle selon laquelle l'étranger, destinataire d'une décision de retour, doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci ne soit prise, a pour finalité que l'autorité compétente soit mise en mesure de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents produits et d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver celle-ci de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours (arrêt B., précité, points 36, 37 et 59).

L'interdiction d'entrée, régie par l'article 11 de la directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier et par les articles 74/11 et 74/12 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, qui en assurent la transposition en droit interne, peut être qualifiée de mesure accessoire d'une décision de retour, tel un ordre de quitter le territoire, dans la mesure où une telle interdiction ne peut être prise sans qu'un ordre de quitter le territoire ait été adopté. »

Deze passage kan vrij vertaald worden als volgt (met eigen onderlijning concludant):

Wat betreft het recht om te worden gehoord, dat « een integraal onderdeel vormt van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, als algemeen beginsel van het Unierecht », is de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (arrest B., C-249/13, van 11 december 2014, ECLI:EU:C:2014:2431; arrest M., C-166/13, van 5 november 2014, ECLI:EU:C:2014:2336) thans vastgelegd, met name in die zin dat het recht om te worden gehoord is geëerbiedigd indien, bij de vaststelling van een terugkeerbesluit of een bevel om het grondgebied te verlaten, de vreemdeling vooraf en op nuttige en effectieve wijze, op een bepaald moment in de administratieve procedure, in de mogelijkheid is gesteld de elementen naar voren te brengen die hij relevant achtte met betrekking tot de onregelmatigheid van zijn verblijf en de motieven die, krachtens het nationale recht, kunnen rechtvaardigen dat de bevoegde overheid eventueel afziet van het nemen van een terugkeerbesluit.

De regel volgens welke de vreemdeling, die de geadresseerde is van een terugkeerbesluit, in de mogelijkheid moet worden gesteld zijn opmerkingen kenbaar te maken vóórdat dit besluit wordt genomen, heeft tot doel dat de bevoegde overheid daadwerkelijk rekening kan houden met alle aangevoerde relevante elementen en het dossier zodanig kan onderzoeken dat zij een beslissing kan nemen met volledige kennis van zaken en deze op passende wijze kan motiveren, opdat de betrokkene desgevallend zijn recht op beroep op geldige wijze kan uitoefenen (arrest B., reeds aangehaald, punten 36, 37 en 59).

Het inreisverbod, geregeld door artikel 11 van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 betreffende gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, en door de artikelen 74/11 en 74/12 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die instaan voor de omzetting ervan in het interne recht, kan worden gekwalificeerd als een bijkomende maatregel bij een terugkeerbesluit, zoals een bevel om het grondgebied te verlaten, in die zin dat een dergelijk inreisverbod niet kan worden opgelegd zonder dat vooraf een bevel om het grondgebied te verlaten is genomen.”

2.10. In casu werd aan verzoeker dan ook op geen enkel moment de mogelijkheid geboden om op een nuttige en effectieve wijze en voorafgaandelijk aan de bestreden beslissing bepaalde elementen naar voren brengen dewelke relevant zou kunnen zijn. Nochtans heeft de Raad van State wel degelijk geoordeeld dat dit principe eveneens geëerbiedigd dient te worden in het kader van een inreisverbod, dewelke een bijkomende maatregel is van het door verwerende partij opgelegde bevel om het grondgebied te verlaten.

Het was integendeel verwerende partij dewelke in de plaats van verzoeker heeft geantwoord en dewelke voor zichzelf heeft uitgemaakt dat verzoeker niet over medische problemen, noch een gezinsleven in België beschikt en dit zonder verzoeker hieromtrent zelfs maar te horen.

Verwerende partij heeft verzoeker dan ook niet de mogelijkheid geboden om bepaalde, nuttige elementen naar voren te brengen en heeft met deze mogelijke elementen dan ook evenmin rekening kunnen houden.

Het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en als onderdeel van het algemeen beginsel van de rechten van verdediging werden dan ook op flagrante wijze geschonden door de verwerende partij.

2.11. Verwerende partij heeft dan ook evenmin op een deugdelijke wijze een grondig en voorafgaandelijk onderzoek gevoerd. Integendeel, verwerende partij verneemt klaarblijkelijk vanwege de politiediensten dat verzoeker werd opgepakt en vervolgens neemt zij in uiterst korte tijd een beslissing dewelke louter gebaseerd is op de vaststellingen van de politiediensten. Eventuele bemerkingen of eventuele nuttige elementen vanwege verzoeker worden zelfs niet afgewacht. Ook een beslissing tot verdere aanhouding, laat staan een veroordeling ten gronde door de correctionele rechtbank, wordt niet afgewacht door de verwerende partij.

De verwerende partij beperkt zich dan ook het nemen van een beslissing dewelke uitermate summier gemotiveerd wordt, een gestandaardiseerde tekst bevat en geen enkele rekening houdt met de concrete omstandigheden van verzoeker. Diens actuele, concrete, feitelijke en juridische toestand worden op geen enkele wijze dan ook onderzocht door verwerende partij.

Van een grondig onderzoek kan in hoofde van de verwerende partij dan ook geen enkele sprake zijn, reden waarom het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur wordt geschonden.”

3.2 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.3 Het voorliggende inreisverbod werd genomen op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarin bepaald wordt dat:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

(...)”

De bestreden beslissing geeft aan dat er voorheen besloten werd dat aan verzoekende partij geen termijn gegeven kon worden voor een vrijwillig vertrek. Deze gegevens blijken voldoende uit het administratief dossier en dit aspect van de beslissing wordt blijkaar ook niet betwist door verzoekende partij.

3.4 Verwerende partij is overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet in principe verplicht om een inreisverbod op te leggen. Dat er een algemene verplichting is om een inreisverbod op te leggen, blijkt tevens uit het bepaalde in artikel 74/11, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet dat voorziet dat de gemachtigde zich "*kan*" onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

De gemachtigde heeft dus wel "*de mogelijkheid*" om in individuele gevallen en om humanitaire redenen geen inreisverbod op te leggen, doch dit doet geen afbreuk aan de algemene regel dat een inreisverbod moet worden opgelegd. Het is dan ook niet de algemene regel (het opleggen van het inreisverbod) maar de uitzondering (geen inreisverbod opleggen) die noopt tot een specifieke motivering. De beslissing om een inreisverbod op te leggen (los van de geldingstermijn ervan) is dan ook op pertinente en draagkrachtige wijze gemotiveerd door de loutere vaststelling dat het inreisverbod gepaard gaat met een verwijderingsbeslissing waarbij voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

Aangezien het buiten elke betwisting staat dat het thans bestreden inreisverbod gepaard gaat met een verwijderingsbeslissing die geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek toestaat en gelet op de verplichting om in die omstandigheden een inreisverbod op te leggen in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, dient te worden vastgesteld dat de beslissing om een inreisverbod op te leggen (los van de geldingstermijn ervan) reeds op draagkrachtige en pertinente wijze is gemotiveerd door de loutere toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet.

3.5 Verzoekende partij merkt in haar grotendeels theoretische betoog op dat er onvoldoende rekening gehouden zou zijn met haar persoonlijke omstandigheden.

Gelet op de bewoordingen van artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft verwerende partij echter een ruime discretionaire bevoegdheid wat betreft het bepalen van de geldigheidsduur van een inreisverbod.

Deze discretionaire bevoegdheid is beperkt door het feit dat de wetgever een maximale termijn heeft voorzien en heeft bepaald dat rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid om een inreisverbod van drie jaar op te leggen. In de bestreden beslissing wordt de termijn van het inreisverbod verantwoord door erop te wijzen dat verzoekende partij geen termijn kreeg om vrijwillig het grondgebied te verlaten.

Er blijkt aldus dat de verwerende partij de duur van het inreisverbod *in casu* heeft gemoduleerd naar de situatie van verzoekende partij en oordeelde dat een dergelijke duur overeenstemt met de elementen eigen aan de situatie van verzoekende partij.

3.6 Verzoekende partij ontwikkelt een grotendeels theoretisch betoog ten aanzien van het hoorrecht. Zij geeft aan niet afzonderlijk gehoord te zijn alvorens de bestreden beslissing genomen werd en door de Politiediensten zou niet gepeild zijn naar alle relevante elementen die van tel zijn bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Allereerst dient er opgemerkt te worden dat verzoekende partij wel degelijk een vragenlijst ontving, maar weigerde deze in te vullen of zelfs maar te ondertekenen. Er dient aangegeven te worden dat verzoekende partij reeds eerder aangehouden werd en dat zij ook toen er voor koos om niet te antwoorden op de vragen die haar gesteld werden en die een weerslag konden hebben op het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Ook ter gelegenheid van het nemen van de huidige bestreden beslissing wordt verzoekende partij nogmaals de kans geboden om haar standpunt te geven wat zij opnieuw weigert. Dat er een beslissing genomen werd alvorens verzoekende partij te horen, blijkt niet uit het administratief dossier.

Waar verzoekende partij betoogt dat het hoorrecht geschonden is merkt de Raad vooreerst op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring leidt van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80).

Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekende partij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet beslissen tot verlies van het verblijfsrecht hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

Verzoekende partij stelt in dit verband eigenlijk echter zeer algemeen dat er niet geïnformeerd zou zijn naar haar gezinsleven, medische toestand of andere relevante aspecten. Allereerst blijkt uit het administratief dossier dat haar wel degelijk deze kans geboden werd en verkoos om geen antwoorden te geven. Vervolgens geeft verzoekende partij ook in haar verzoekschrift geenszins aan welke elementen mogelijks een invloed gehad zouden kunnen hebben op het nemen van de voorliggende beslissing.

Verzoekende partij kan bijgevolg geen elementen aanbrengen die tot het niet nemen van de beslissing of tot een andersluidende beslissing aanleiding hadden kunnen geven. Verzoekende partij toont aldus niet aan dat zij verwerende partij (bijkomende) inlichtingen had kunnen meedelen die het nemen van de bestreden beslissing kon beïnvloeden. Er kan dan ook niet worden besloten dat de hoorplicht of het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend bij het nemen van de bestreden beslissing. Minstens blijkt niet dat verzoekende partij een belang heeft bij zijn kritiek dat hij niet of naar haar mening onvoldoende werd gehoord.

3.7 Ten laatste en voor wat de bewering van verzoekende partij betreft als zou zij afzonderlijk gehoord moeten zijn over de beslissing op verblijfsrechtelijk vlak, merkt de Raad op dat de hoorplicht niet impliceert dat een bestuur steeds eerst dient uiteen te zetten welke beslissing het overweegt te nemen. Het Hof van Justitie (HvJ 11 december 2014, nr. C-249/13) heeft bovendien uitdrukkelijk gesteld dat de hoorplicht niet vereist dat de persoon die wordt gehoord voorafgaand aan het gehoor in kennis wordt gesteld van de beslissingen die een bestuur, na dit gehoor zou kunnen of wensen te nemen.

3.8 Een schending van de opgeworpen beginselen blijkt niet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 6 mei tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE WILDE